

LES ARTS ÉS
ÒPERA

L'ORFEO

CLAUDIO MONTEVERDI

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

GENERALITAT
VALENCIANA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

L'ORFEO

CLAUDIO MONTEVERDI (1567-1643)

Favola in musica en un pròleg i cinc actes
Llibret d'Alessandro Striggio el Jove, basat en
Euridice d'Ottavio Rinuccini
Estrena: 24 de febrer de 1607, Teatre de la Cort,
Màntua

Versió semiescenificada

23 de febrer de 2025 | **18.00 h**

Duració: 2 h 15 min

Part I: 50 min

Descans: 25 min

Part II: 1 h

Sala Principal

FITXA ARTÍSTICA

Orfeo

Valerio Contaldo

Euridice/La Musica

Mariana Flores

La Messagiera

Giuseppina Bridelli

Proserpina/La Speranza

Anna Reinhold

Plutone

Andreas Wolf

Caronte

Salvo Vitale

Pastore/Apollo

Alessandro Giangrande

Pastore

Leandro Marziotte

Pastore/Spirito/Eco

Nicholas Scott

Pastore

Matteo Bellotto

Ninfa

Estelle Lefort

Spirito

Philippe Favette

Director musical

Leonardo García-Alarcón

Chœur de Chambre de Namur

Sopranos 1: Elke Janssens, Estelle Lefort,

Marine Lafdal-Franc, Amélie Renglet

Sopranos 2: Clémence Faber, Barbara Menier,

Lieve Van Lancker, Julie Vercauteren

Contratenors/Haute-contre: Marcio Soares

Holanda, Jonathan Spicher, Jérôme Vavasseur

Tenors: Augustin Laudet, Arnaud Le Du,

Thibaut Lenaerts, Gert-Jan Verbueken

Baixos: Jagoba Fadrique, Philippe Favette,

Jean-Marie Marchal

Preparador del cor: Thibaut Lenaerts

Cappella Mediterranea

Yves Ytier (primer violí)

Amandine Solano, Laura Corolla,

Pablo Agudo López (violins)

Samantha Montgomery, Géraldine Roux (violes)

Teodoro Baù, Mathilde Gomas (viola da gamba)

Jonathan Pesek (violoncel)

Eric Mathot (contrabaix)

Doron Sherwin (cornetto)

Rodrigo Calveyra (cornetto, flauta)

Mélanie Flahaut (fagot, flauta)

Fabien Cherrier, Laura Agut, Aurélien Honoré,

Fabio de Cataldo (trombons)

Pernelle Marzorati (arpa)

Giangiaco Piniardi (arxillaüt)

Quito Gato (tiorba, percussió, guitarra)

Adrià Gràcia Gàlvez (clavecí, orgue)

Ariel Rychter (orgue)

SINOPSI ARGUMENTAL

Acte I Als camps de Tràcia, pastors i nimfes celebren que, per fi, Orfeu ha aconseguit l'amor de la bella Eurídice. Tots entonen càntics d'alegria i d'agraïment als déus.

Acte II La Missatgera, Silvia, informa Orfeu que Eurídice ha mort després que li ha picat una serp. Profundament trist, Orfeu es nega a acceptar la mort de la seua esposa i decidix viatjar a l'inframón a suplicar a Plutó que li retorne la seua amada.

Acte III La deessa Esperança guia Orfeu fins a les portes de l'inframón. Allà, el barquer Caronte es nega a transportar Orfeu a través del llac Estígia, que servix de separació entre el món dels vius i el dels morts. Llavors, Orfeu comença a cantar acompanyat del bell so de la seua lira, fins que Caronte cau profundament adormit. Orfeu entra a l'infern.

Acte IV Prosèrpina, que ha quedat commoguda amb el cant d'Orfeu, prega a Plutó que permeta a Eurídice tornar al món dels vius en companyia d'Orfeu. Plutó accedix, però amb la condició que Orfeu no mire la seua esposa fins que hagen abandonat el seu regne, ja que altrament la perdrà per sempre. Durant el viatge de tornada, Orfeu dubta si Eurídice realment el segueix i en escoltar un soroll espantós es gira sobtadament a mirar. Eurídice torna a l'inframón després d'acomiar-se d'Orfeu.

Acte V De tornada al regne dels vius, Orfeu plora la pèrdua definitiva d'Eurídice, mentre Eco intenta consolar-lo. El déu Apol·lo, pare d'Orfeu, se li apareix i l'anima a renunciar al món terrenal per a elevar-lo fins als cels. Allà serà immortal i gaudirà en reconèixer els bells trets de la seua estimada Eurídice al sol i a les estrelles. Els pastors canten i ballen per a celebrar l'apoteosi del moment.

A favor d'un *stile moderno* ANTONIO GÓMEZ SCHNEEKLOTH

Frontispici de la 1a edició (1609)

L'Orfeo: una favola in musica da Claudio Monteverdi, rappresentata in Mantova l'anno 1607 & nouamente data in luce. Al serenissimo signor D. Francesco Gonzaga, Principe di Mantova & di Monferato. In Venetia Appresso Ricciardo Amadino. MDCIX.

“Nouamente data in luce”, és a dir, acabada d'eixir a la llum, recalca l'editor venecià Ricciardo Amadino (1572-1621) en el frontispici de la primera edició de *L'Orfeo*, impresa el 1609 amb el seu nom i marca (un orgue). Especialitzat en música, Amadino va ser un dels principals editors italians del Renaixement, i Venècia junt amb Roma la ciutat des de la qual s'enviaven partitures a tot Europa, afavorint així la seua difusió a una escala mai vista anteriorment. En la impremta d'Amadino es van publicar per primera vegada alguns tractats teòrics com *Il desiderio*, en el qual el seu autor Ercole Bottrigari parla de l'emergent música barroca i de les revolucionàries tècniques dels instruments de vent i corda que Monteverdi integraria en moltes de les seues obres; o les obres del madrigalista Luca Marenzio, reimpreses en diverses ocasions degut a la seua enorme popularitat. Junt amb *L'Orfeo*, Amadino també va ser l'artífex de la primera edició

d'una col·lecció de música sacra de Monteverdi que incloïa les famoses i tan estimades avui en dia *Vespro della Beata Vergine* (1610).

Este frontispici ens aporta algunes dades històriques rellevants com, per exemple, l'any i lloc on es va estrenar *l'Orfeo*. La faula musical amb llibret d'Alessandro Striggio el Jove va sonar per primera vegada el 24 de febrer de 1607 amb motiu de l'aniversari de Francesco IV Gonzaga al palau ducal de Màntua, i va ser rebuda amb grans ovacions (la *Tocata* de l'inici representa una cita de la fanfàrria a Gonzaga com a homenatge al mecenes). Allò havia estat una primícia, l'anunci d'un nou gènere musical que acabaria per rebre el nom d'"òpera", és a dir, "obra" (de l'italià *opera in musica*, o siga, obra musical). Un terme inèdit que segons l'enciclopèdia de Riemann apareix el 1639 per a designar un gènere teatre-musical sorgit a principis del Barroc. Amb tot, Monteverdi no va ser el primer en compondre una "òpera". Esta gesta li correspon a Jacopo Peri, qui el 1597 estrena *La Dafne* i tres anys més tard *L'Euridice*, així com a Giulio Caccini amb la seua *Euridice* de 1602. No obstant això, és evident que Monteverdi va contribuir decisivament al desenvolupament del gènere amb el seu *Orfeo*, molt més que els seus predecessors.

Una altra dada d'interés que ens aporta el frontispici és la menció del dedicatari, l'Excm. Sr. En Francesco Gonzaga, Princep de Màntua i Monferrato. Els Gonzaga van ser una estirp de nobles italians que va governar la ciutat homònima i més tard el ducat de Màntua durant quasi 400 anys. El 1590, Monteverdi va ser destinat a la cort del duc Vincenzo I Gonzaga com a cantant i violista. Tenia 23 anys d'edat. Allà va trobar unes condicions idònies per a desplegar el seu art ja que disponia d'una orquestra i de destacats solistes, tal i com ho demostra l'estrena de *L'Orfeo*, per a la qual va poder comptar amb els célebres castrati Giovanni Gualberto Magli, que interpretava els papers de la Música, Prosèrpina i possiblement

algun altre, i el frare carmelita Girolamo Bacchini, que encarnava Eurídice, ni més ni menys. El 1594 Monteverdi va ser nomenat *cantore* i el 1601 mestre de capella, un càrrec que li va permetre realitzar els seus propis projectes, entres els quals viatjar amb la seua orquestra a Flandes i conèixer la música dels grans mestres francoflamencs Jacobus Obrecht i Josquin Des Prés. Amb este ascens a principis de segle, Monteverdi es va guanyar definitivament l'enemistat de l'influent teòric Giovanni Maria Artusi, el qual l'acusava d'abusar de les innovacions harmòniques i ignorar les antigues lleis del contrapunt, unes lleis que altres volien vore abolides a favor d'un *stile moderno*, tal i com el denominava el mateix Monteverdi.

Qui de manera més succinta va saber expressar allò que preocupava els promotors del canvi va ser el compositor Giulio Caccini: "Hi ha raons òbvies per les quals no aprecie especialment la música contrapuntística, perquè destrueix la coherència de les paraules i la mètrica de la poesia, allargant o acurtant síl·labes de vegades, només per satisfer les seues lleis". Així es va expressar qui durant anys va ser un dels líders de la Camerata Florentina. Esta reunia importants poetes, escriptors, filòsofs i músics que exigien abandonar una escriptura musical recarregada de floritures i ornaments. Pel que fa al cant argumentaven que la tècnica del *punctus contra punctum* (= contrapunt) dificultava la comprensió del text cantat. D'ací que s'abogara per un estil monòdic en lloc de polifònic que sí que permetria entendre el text i, en conseqüència, desenvolupar una trama dramaticomusical. Caccini va arribar, fins i tot, a publicar una "collezione di monodie e canzoni per voce solista e basso continuo", un dels primers mètodes de cant de la història de la música.

Les conseqüències per a les veus (i no sols les cantades) d'este nou enfocament compositivoestètic van ser d'un gran abast, malgrat que cap d'aquells il·lustres mestres de la Camerata Florentina podia, ni tan sols, sospitar que l'intent de restablir l'antiga tragèdia grega (de la qual l'historiador i musicòleg renaixentista Girolami Mei falsament afirmava que es cantava) desembocaria cap al 1600 en el descobriment d'un nou gènere musical. Monteverdi es va fer partícip d'este moviment i va ser un dels primers a intuir i portar a la pràctica l'enorme potencial que jeia en la monodia, situant la paraula en el centre d'atenció compositiu. Això li va permetre dur a escena un material provinent de la mitologia grega i transformar-lo en tragèdia, ara sí, cantada. La gastada frase atribuïda a Verdi "Torniamo all'antico e sarà un progresso" torna a cobrar ací tot el seu sentit.

PROLOGO.
LA MUSICA.

DAl mio permesso amato a voi ne veg
fangu gentil de Regi Di cui narra la fama ec celsi pregi Ne giug
p'alto il segno

The image shows a page from a musical score. At the top, the title "PROLOGO. LA MUSICA." is printed. Below the title, there is a large, ornate initial letter "D" in a decorative frame. To the right of the "D", the first line of music is written on a five-line staff. Below this staff, the lyrics "Al mio permesso amato a voi ne veg" are written. The second line of music is also on a five-line staff, with lyrics "fangu gentil de Regi Di cui narra la fama ec celsi pregi Ne giug" below it. The third line of music is on a five-line staff, with the instruction "p'alto il segno" below it. The music is written in a style characteristic of the early Baroque period, with a focus on the vocal line.

En este primer exemple de la partitura de *L'Orfeo* es veu clarament com la veu transcorre sense ornaments, nota per nota, en un cant quasi exclusivament sil·làbic, la qual cosa facilita la comprensió del text a diferència del que ocorreria amb un cant melismàtic en un context polifònic. Monteverdi exposa l'acompanyament majoritàriament en blanques i redones, és a dir, en valors llargs. Així el manté en un segon pla, sense interferir en el cant, protagonitzat ací per la Música, el personatge amb què comença esta *favola*: "Dal mio Permesso amato à voi ne vegno, incliti eroi, sangue gentil di regi..." (Del meu Permès estimat vinc a vosaltres, il·lustres herois, famosos descendents de reis...)

Este segon exemple ens mostra d'igual manera l'escriptura transparent, senzilla i sense ornaments en un passatge merament instrumental del primer acte. La textura resultant és de tipus homofònic i fins i tot homorítmic, on les veus es mouen simultàniament des del punt de vista harmònic i rítmic.

Si tornem a l'acompanyament del cant, amb la monodia es va desenvolupar la tècnica del baix continu en el curs dels esforços per reviure el drama dels antics grecs. Esta tècnica basada en un xifrat numèric permetia als intèrprets saber quins acords havien de tocar en cada moment. El primer exemple de Monteverdi no té xifrat, però amb la línia melòdica del baix (blanques i redones) n'hi ha prou per tal que els instrumentistes que conformen el baix continu (o simplement continu) executen el seu acompanyament semi improvisat. I ja que este ha de donar suport al cant harmònicament, els instruments del baix continu eren més que res polifònics, és a dir, capaços de produir diverses notes a la vegada. Entre els habituals en temps de Monteverdi es trobaven el clavecí i el llaüt, que a més van resultar ser idonis per a exercir la funció acompanyant gràcies al seu timbre bell i discret, no massa voluminos. Secundats moltes vegades per un instrument melòdic que es feia càrrec del baix, tal i com era el cas de la viola *da gamba*, un instrument que el mateix Monteverdi va aprendre a tocar de jove, formaven junt amb este un conjunt dins d'un conjunt la presència del qual va arribar a ser indispensable al llarg del Barroc, raó per la qual este període històric també és conegut en música com "era del baix continu".

Monteverdi fa un ús ampli d'esta tècnica d'acompanyament en el seu *Orfeo*. Per primera vegada en la història, la partitura està dividida en actes. Per tal d'il·lustrar i fer avançar la trama utilitza recursos estilístics nous, entre els quals l'ària, el recitatiu, la instrumentació i els *ritornelli* (potser un dels primers exemples del que en temps de Wagner equivalia al *leitmotiv*). En el centre d'atenció del seu *dramma per musica* es troba el protagonista que Monteverdi tracta vocalment amb cert virtuosisme, però sense afectar d'una manera substancial la comprensió del text cantat, atorgant-li al seu *Orfeo* un dinamisme en els números musicals vocals i instrumentals sense

parangó (és obligatori esmentar ací que si bé el compositor de Cremona compartia amb la Camerata Fiorentina els ideals d'un cant recitat, d'un "parlar cantant", ja en el seu *Orfeo* deixa clar que sí que considera fins a cert punt compatible una escriptura polifònica amb la comprensió del text cantat. En una carta del 1616 adreçada a Striggio li confessa al seu llibretista que té pensat atribuir-li línies melòdiques sense floritures als seus personatges de carn i ossos, mentre que als sobrenaturals, als déus i la resta, els correspondrien les línies ornamentades en el que es presentaria com una espècie de cant al·legòric. La primacia de la paraula sobre la música no va ser per a ell, sí per als compositors de la Camerata, un assumpte que ateny únicament la monodia).

Per als estàndards de l'època, *L'Orfeo* requereix una plantilla excepcionalment gran, i per a això existix una raó, una raó dramàtica. Monteverdi assigna diferents instruments tant al món dels vius com a l'inframón: en el primer predominen els sons brillants de les cordes, flautes, llaüts i del clavecí, en el segon abunden els instruments greus i metàl·lics. Fins i tot els cors es dividixen en un cor mixt per al món dels vius i un altre format exclusivament per veus masculines per a l'inframón. D'esta manera, la trama s'intensifica dramàticament mitjançant els diferents colors orquestrals. La pròpia escriptura musical amb les seues emotives línies melòdiques, grans salts d'interval, contrastos rítmics, dissonàncies mordaces i gris harmònics bruscos intensifica els sentiments que acompanyen els protagonistes. Molt descriptiva resulta en este sentit l'escena del tercer acte en què Orfeu li roba la barca a Caronte per a creuar el llac Estígia i endinsar-se en l'inframón a la recerca de la seua estimada Eurídice.

La modernitat havia tocat a les portes de tota una generació d'artistes, pensadors, escriptors, etc. Tots ells van ser els testimonis d'un dels canvis sociopolítics i culturals més profunds de la història europea, deixant enrere l'Edat mitjana per a establir un món nou que va començar amb el Renaixement i es va allargar a través del Barroc a favor d'un *stile moderno*.

CAPPELLA MEDITERRANEA

BIOGRAFIES

El conjunt Cappella Mediterranea va ser fundat el 2005 per Leonardo García-Alarcón, amb la missió de proposar un altre enfocament de la música barroca meridional. Deu anys després, el repertori de Cappella Mediterranea es va ampliar considerablement. Amb més de 50 concerts per any, el conjunt explora, entre d'altres, el madrigal, el motet polifònic i l'òpera. En pocs anys, s'ha guanyat el prestigi amb el redescobriment d'obres inèdites com *Il diluvio universale* i *Nabucco* de Michelangelo Falvetti, a més de amb noves versions d'obres de repertori, entre les quals *L'Orfeo* de Monteverdi i la *Missa en si menor* de Bach.

Resident a l'Òpera de Dijon entre el 2018 i el 2020, el conjunt ha redescobert obres com *El Prometeo* de Draghi, *La Finta pazza* de Sacrati o *Il Palazzo incantato* de Rossi. Els seus èxits més grans han sigut amb *Les Indes galantes* a l'Òpera de la Bastilla (reconeguda com a millor producció de 2019 per Forum Opéra i el *New York Times*), *Atys* de Lully a Ginebra i Versalles, *L'incoronazione di Poppea*, posada en escena per Ted Huffman, al Festival d'Ais de Provença, Versalles, Toló i el Palau de les Arts, a més d'*Idomeneo* a Ginebra i *Johannespassion* a Salzburg i Dijon. La discografia de Cappella Mediterranea inclou més de trenta gravacions aclamades per la crítica. Entre les més recents figuren *L'Orfeo* de Monteverdi i *La finta pazza* de Sacrati.

Cappella Mediterranea compta amb el suport del Ministeri de Cultura - Direcció Regional d'Assumptes Culturals (DRAC) d'Auvernia-Roine-Alps, la Ciutat de Ginebra, una fundació familiar suïssa, una fundació privada de Ginebra, Brigitte Lescure, i el seu Cercle d'Amics i el seu Cercle d'Empresaris amb Diot-Siac, Chatillon Architects, Synapsys i 400 Partners. Aline Foriel-Destezet és la patrocinadora principal de Cappella Mediterranea. Cappella Mediterranea és membre de la Fevis (Federació de Conjunts Vocals i Instrumentals Especialitzats) i del CNM (Centre Nacional de Música).

CHŒUR DE CHAMBRE DE NAMUR

BIOGRAFIES

Des de la seua creació el 1987, el Cor de Cambra de Namur ha apostat per la defensa del patrimoni musical de la seua regió d'origen (Lassus, Arcadelt, Rogier, Du Mont, Gossec, Grétry) i, al mateix temps, aborda grans obres del repertori coral. Invitat als festivals més reconeguts d'Europa, treballa sota la direcció de directors com Peter Phillips, Christophe Rousset, René Jacobs, Alexis Kossenko, Julien Chauvin, Reinoud Van Mechelen o Gergely Madaras. Compta amb nombroses gravacions, molt apreciades per la crítica (nominacions a les Victoires de la Musique Classique, Choc de Classica, Diapason d'Or, Joker de Crescendo, 4F de Télérama, Editor's Choice de Gramophone). També va ser guardonat amb el Grand Prix de l'Académie Charles Cros el 2003 i amb el Prix de l'Académie Française el 2006.

El 2010, la direcció artística del cor va ser confiada a Leonardo García-Alarcón. El 2016, participa en la seua primera producció teatral a l'Òpera de París, *L'Eliogabalo* de Cavalli. El 2017 aborda *Dido and Aeneas* de Purcell a l'Òpera de Lieja, sota la direcció de Guy Van Waas. En els últims anys el cor continua el seu recorregut per les grans obres corals de Händel i interpreta un variat repertori amb el seu director artístic (passions i cantates de Bach, *Vespro della beata Vergine* i *L'Orfeo* de Monteverdi). A més, ha obert el seu repertori a l'opereta i col·labora amb Christophe Rousset i Les Talens Lyriques, Julien Chauvin i Le Concert de la Loge, Reinoud Van Mechelen i A Nocte Temporis, Alexis Kossenko i Amabassadeurs, així com amb René Jacobs i l'Orquestra B'Rock.

El Chœur de Chambre de Namur compta amb el suport de la Federació Valònia-Brussel·les (departament de música i dansa), Loteria Nacional i la Ciutat de Namur.

LEONARDO GARCÍA-ALARCÓN

BIOGRAFIES

DIRECTOR MUSICAL

Clavecinista i professor, Leonardo García-Alarcón està considerat un dels directors d'orquestra més brillants de la seua generació. Va nàixer a La Plata (Argentina), on comença els seus estudis de piano. El 1997 es trasllada a Europa i entra al conservatori de Ginebra, on rep classes de la clavecinista Christiane Jaccottet. El 2005, va fundar el seu propi conjunt, Cappella Mediterranea, abans d'assumir la direcció del Chœur de Chambre de Namur el 2010. Ràpidament es va convertir en un aclamat director, gràcies als seus concerts a Ambronay i als seus redescobriments d'obres poc conegudes de Sacrati, Cavalli, Draghi, Falvetti i D'India. Com a director d'orquestra i clavecinista, és sol·licitat per prestigioses institucions musicals com l'Òpera de París, La Zarzuela de Madrid, Grand Théâtre de Ginebra o la Staatsoper de Berlín.

Després de la seua triomfal direcció de *Les Indes galantes* a l'Òpera de la Bastilla, va ser nomenat millor director en els premis de Fòrum Opéra 2019. Els seus èxits més recents inclouen *Atys* de Lully (Ginebra i Versalles), *L'incoronazione di Poppea* (Ais de Provença i Palau de les Arts), un programa de Monteverdi, "Els set pecats capitals", al Teatre Colón de Buenos Aires i la Filharmònica de Berlín, així com noves col·laboracions amb coreògrafs: *Idomeneo* al Grand Théâtre de Ginebra, dirigida i coreografiada per Sidi Larbi Cherkaoui, i *Johannespassion* coreografiada per Sasha Waltz, al Festival de Pasqua de Salzburg, l'Òpera de Dijon i el Théâtre des Champs-Élysées. El 2022, García-Alarcón va estrenar l'oratori *Pasión Argentina*, la seua primera gran composició contemporània.

VALERIO CONTALDO

BIOGRAFIES

ORFEO

Nascut a Itàlia, el tenor Valerio Contaldo es va formar al Conservatori de Lausana. Finalista del Concurs Johann Sebastian Bach de Leipzig el 2008, va debutar en el paper titular de *L'Orfeo* en concert amb Cappella Mediterranea i Leonardo García-Alarcón a Brussel·les, Rotterdam i Saint-Denis, així com amb Concerto Italiano en gira per la Xina sota la direcció de Rinaldo Alessandrini. En les últimes temporades ha interpretat els papers de Testo en *Il combattimento di Tancredi* (Festival d'Ais de Provença, teatres de Caen i l'Athénée), Ferrau i Astolfo en *Il palazzo Incantato* (Nancy, Dijon, Versailles i Caen), Morphée en *Atys* de Lully (Ginebra, Versailles), Evangelista (*Johannespassion*) amb Cappella Mediderranea, Oronte en *Alcina* de gira amb Les Musiciens du Louvre, Orfeo en *L'Orfeo* amb l'Orquestra del Festival de Budapest (Budapest i Ginebra) i amb Cappella Mediterranea, a més de Lurcanio en *Ariodante* amb Les Musiciens du Louvre.

MARIANA FLORES

EURIDICE/LA MUSICA

BIOGRAFIES

Mariana Flores va estudiar a la Universidad Nacional de Cuyo (Argentina) i a la Schola Cantorum Basiliensis (Basilea). Com a apassionada intèrpret del repertori barroc, col·labora habitualment amb artistes com Christina Pluhar, Teodor Currentzis, John Eliot Gardiner i Leonardo García-Alarcón. Actua en els escenaris internacionals més importants en produccions d'òpera, oratoris i recitals. Canta regularment amb Cappella Mediterranea i el Cor de Cambra de Namur. Ha participat en nombroses gravacions premiades, com *Lamenti & Sospiri* de Sigismondo D'India i *L'Orfeo* de Monteverdi, ambdues publicades el 2021. El 2022 es va llançar l'àlbum *La finta pazza* de Francesco Saccati, amb motiu d'una nova gira europea d'esta òpera en què havia triomfat en el paper principal el 2019. També ha protagonitzat un registre molt personal de cançons folklòriques argentines amb Quito Gato.

GIUSEPPINA BRIDELLI

BIOGRAFIES

LA MESSAGIERA

Nascuda a Piacenza, es va graduar a la seua ciutat natal i després es va especialitzar a l'Escola d'Òpera Italiana del Teatre Comunale de Bolonya i a l'Accademia Rossiniana de Pesaro. És guanyadora de diversos concursos, entre els quals el de Música Barroca a Vicenza, Renata Tebaldi a San Marino i AsLiCo, el qual va propiciar el seu debut com a Despina en *Così fan tutte* dirigida per Diego Fasolis. És invitada habitual d'importants sales de concert com el Wigmore Hall a Londres o Bozar a Brussel·les, i festivals com els de Saint-Denis, Música Antiga d'Utrecht, Bremen, Saint-Michel a Thiérache i Música Antiga d'Innsbruck. Els seus pròxims compromisos inclouen: *Tamerlano* i *Bajazet* (Idaspe) de Vivaldi a Ràvena i Piacenza amb Ottavio Dantone; *Il ritorno d'Ulisse in Patria* (Minerva) a Ginebra i de gira per Espanya amb Fabio Biondi i *Europa Galante*; *L'Orfeo* (Messaggiera) amb Cappella Mediterranea i García-Alarcón de gira per França, a més de *La clemenza di Tito* a Ginebra.

ANNA REINHOLD

PROSERPINA/LA SPERANZA

BIOGRAFIES

Després d'estudiar al Conservatori de París i a la Universitat de Viena, Anna Reinhold va debutar sota la direcció de William Christie, com a part de la seua acadèmia Le Jardin des Voix. A esta presentació hi van seguir nous compromisos amb Les Arts Florissants a Europa i Amèrica. Col·labora regularment amb nombrosos directors i agrupacions: Leonardo García-Alarcón (Cappella Mediterranea), Raphaël Pichon (Pygmalion), Laurence Equilbey (Accentus and Insula Orchestra), Jonathan Cohen (Balearic Islands Symphony Orchestra, Arcangelo ensemble, Orchestre d'Auvergne), John Butt (Edinburgh Orchestra), Jonathan Cohen (Nederlands Philharmonisch Orkest, Orchestre d'Auvergne), Andrea Marcon (La Cetra Barockorchester Basel) o Giovanni Antonini (Il Giardino Armonico). Ha cantat *L'Italiana in Algeri* i *Pelléas et Mélisande* a l'Atelier lyrique de Tourcoing, *Atys* (Cybèle) de Lully a Versailles i *Elena* (Menesto) de Cavalli al Festival d'Ais de Provença, entre d'altres títols.

ANDREAS WOLF

BIOGRAFIES

PLUTONE

El baix-baríton alemany Andreas Wolf desenvolupa una carrera internacional en òpera i concert, especialment com a intèrpret del repertori barroc i clàssic. Entre les seues últimes actuacions cal destacar el paper titular de *Le nozze di Figaro* al Teatre Bolxoi i a l'Òpera de Stuttgart, *Le Temps i Célénus* en una nova producció d'*Atys* de Lully, dirigida per Leonardo García-Alarcón a Ginebra, *Jupiter* en *Platée* de Rameau a la Semperoper de Dresde i una producció escenificada de *Johannespassion* a l'Òpera de Stuttgart. En concert, cal assenyalar el paper titular d'*Hercules* de Händel al Festival Händel de Göttingen, *Requiem* de Mozart amb el Vlaams Radiokoor, *Requiem* de Fauré amb la Simfònica d'Hamburg, *Messiah* en gira europea amb l'Orquestra Barroca d'Amsterdam dirigida per Ton Koopman, la cantata *Auf, schmetternde Töne* de Bach amb l'Orquestra i Cor Nationals d'Espanya a Madrid i *Missa Solemnis* de Beethoven amb Concerto Köln sota la batuta de Kent Nagano.

SALVO VITALE

CARONTE

BIOGRAFIES

Nascut a Catània, va començar els seus estudis de cant a la Scuola Civica de Milà. La seua carrera concertística l'ha portat a interpretar un repertori que va des del madrigal a la cantata, des de l'oratori fins a l'òpera barroca. Apreciat tant per la seua veu de baix profund com pel seu ampli registre, ha interpretat, entre d'altres, tots els papers de les obres de Monteverdi, incloent actuacions a la Scala de Milà, Òpera de París, Dutch National Opera d'Amsterdam, Palau de la Música Catalana, Teatro Regio de Torí, Carnegie Hall de Nova York, Teatro Colón de Buenos Aires, Theater an der Wien de Viena, Opéra Royale de Versailles, o a l'Opéra Royal de Lieja. Gràcies a la seua veu potent i flexible, és un apreciat intèrpret de papers d'oratori de gran força dramàtica i sol·licitat, també, per la seua sensibilitat vocal per les formacions més prestigioses de madrigals. Ha gravat per a Decca, Sony, Glossa, Naïve, Chandos, K617, Dynamic i Brilliant.

ALESSANDRO GIANGRANDE

BIOGRAFIES

PASTORE/APOLLO

El tenor italià Alessandro Giangrande va estudiar cant amb Serafina Tuzzi, violí amb Francesco d'Orazio i cant barroc amb Maria Cristina Kiehr, Roberta Invernizzi i Paul Esswood. Ha cantat en *L'Orfeou* sota la batuta de René Jacobs al Festival d'Ais de Provença, *L'incoronazione di Poppea* dirigida per Leonardo García-Alarcón al Festival d'Ambonay, així com al MITO Settembre Musica. El 2017 va interpretar el personatge d'Apolo en *L'Orfeo* al costat de Leonardo García-Alarcón en gira mundial (Rotterdam, Brussel·les, París, Festival d'Ambonay, Òpera de Lieja i Teatro Colón de Buenos Aires). Col·labora amb Jordi Savall i La Capella Reial de Catalunya (BarockTage de la Staatsoper de Berlín), amb l'Arpeggiata i Christina Pluhar en el projecte de Música Barroca Napolitana, a més de amb les agrupacions Concerto Italiano, I Virtuosi Italiani, Filharmònica de Łódź i l'Acadèmia Montis Regalis. És invitat a nombrosos festivals de Viena, Cracòvia, Nova York, així com als festivals Simfonia de Périgord, Oude Muziek d'Utrecht i l'Enescu de Bucarest.

LEANDRO MARZIOTTE

BIOGRAFIES

PASTORE

Leandro Marziotte va guanyar el primer premi en el Concurs Händel de Göttingen el 2014 com a solista contratenor amb el conjunt Radio Antiqua, i va ser finalista en el Concurs per a Contratenors de Lugano el 2011. Màster en Cant Barroc pel Conservatori de la Haia i llicenciat en Interpretació pel Conservatori d'Estrasburg. En qualitat de solista, actua regularment amb formacions com Cappella Mediterranea (Leonardo García-Alarcón), Le Poème Harmonique (Vincent Dumestre), Ricercar Consort (Philippe Pierlot), Ensemble Elyma (Gabriel Garrido), Scherzi Musicali (Nicolas Achten), Le Concert Étranger (Itay Jedlin), Stuttgarter Barockorchester (Jörg Halubek). Ha participat en les produccions operístiques de *Serse*, *Orlando*, *Agripina*, *Jephtha*, *Deborah* i *Rodrigo* de Händel; *Dido and Aeneas* de Purcell; *L'Orfeo* de Monteverdi; *Orfeo ed Euridice* de Gluck; i *A Midsummer Night's Dream* de Britten, entre d'altres.

NICHOLAS SCOTT

PASTORE/SPIRITO/ECO

BIOGRAFIES

El tenor britànic Nicholas Scott prossegueix la seua intensa carrera, amb una àmplia experiència en la música antiga. Entre les seues últimes actuacions destaquen dues gires europees d'*Il ritorno d'Ulisse in Patria* (Eumete) amb el conjunt I Gemelli; *Messiah* amb Les Arts Florissants; concerts amb Le Banquet Céleste i Les Ambassadeurs; els seus debuts com a solista amb Early Music Vancouver, el Festival Bach de Montreal i la Orquesta Ciudad de Granada; *Armide* (Renaud) de Lully al teatre Drottningholm de Suècia; *Titus l'empereur* (Paulino) de Händel al Festival Händel de Hallé; *Missa en si menor* de Bach amb l'Orquestra de París i Klaus Mäkelä; *Atys* (Le Sommeil) de Lully a Ginebra dirigida per Leonardo García-Alarcón; *L'Allegro, Il Penseroso ed Il Moderato* de Händel al Festival de Beaune amb William Christie; *Acis and Galatea* de Händel amb Dunedin Consort al Wigmore Hall, així com *Hippolyte et Aricie* de Rameau a l'Òpera de Zuric.

MATTEO BELLOTTO

BIOGRAFIES

PASTORE

Es va llicenciar en cant, clarinet i educació musical als Conservatoris de Parma, Mòdena i Bolonya i es va especialitzar en música barroca. Ha treballat amb alguns dels conjunts barrocs més coneguts: Concerto Italiano (Rinaldo Alessandrini), I Barocchisti (Diego Fasolis), Cappella Mediterranea (Leonardo García-Alarcón), La Venexiana, Coro e Orchestra Ghislieri (Giulio Prandi), Elyma Ensemble (Gabriel Garrido) amb els quals ha actuat als festivals barrocs més importants, entre ells els d'Ambronay, Cremona, Anvers, Bruges, Utrecht, Amsterdam i Buenos Aires. Ha interpretat Plutó en *L'Orfeo* a Londres, Madrid, Ratisbona, Hong Kong, Xangai o Pequín, i també ha participat en este títol de Monteverdi a La Scala de Milà i les òperes d'Oslo i Seattle. A més, va encarnar Seneca a *L'incoronazione di Poppea* al Festival d'Herne i a la Cité de la Musique de París. Ha gravat oratoris, òperes, madrigals i música sacra de Monteverdi, Vivaldi, Stradella i Colonna, entre d'altres.

ESTELLE LEFORT

BIOGRAFIES

NINFA

Estelle Lefort va fer les primeres passes en el món de l'òpera com a xiqueta de cor infantil (Maîtrise des Hauts de Seine i l'Òpera de París). Va concloure els seus estudis de cant al Conservatori de París el 2012. El seu temperament escènic i la seua àgil veu l'han portat a abordar un ampli repertori que abasta des del Barroc fins a la música contemporània. És membre, entre d'altres, del Cor de Cambra de Namur, Vlaams Radio Koor, Chapelle Rhénane i SolistenEnsemble Phoenix16 de Berlín. Sota la direcció de Leonardo García-Alarcón ha gravat els *Motets* d'Arcadelt (Diapason d'Or 2018), ha interpretat el paper de la Ninfa en *L'Orfeo* al Teatro Colón de Buenos Aires, Rio de Janeiro, Rotterdam, Amsterdam, Lieja o Anvers, i ha participat en nombroses produccions, com *Il diluvio universale* de Falvetti, *El Prometeo* de Draghi i *l'Eliogabalo* de Cavalli. El 2015 va ser invitada per la Fundació Eötvös per a interpretar *Pierrot lunaire* sota la direcció de Peter Eötvös a Budapest i Alemanya.

PHILIPPE FAVETTE

BIOGRAFIES

SPIRITO

Des de menut, la música ha sigut la seua passió. A l'edat de huit anys es va subscriure als concerts de la Filharmònica de Lieja, la seua ciutat natal, en el conservatori de la qual es va llicenciar en cant i música de cambra. Posteriorment va passar a ser membre del Collegium Vocale de Gant, i va cantar sota la direcció de Philippe Herreweghe i Ton Koopman. Ha treballat amb diversos conjunts a França (Arsys Bourgogne, Akadêmia), Holanda (Nederlandse Bach Vereniging, Egidius Kwartet) i Bèlgica, principalment amb el Cor de Cambra de Namur, amb el qual col·labora molt habitualment. Com a solista o en una formació, que va des del quartet vocal fins al cor de cambra, ha participat en concerts i enregistraments amb directors com Patrick Davin, Paul Dombrecht, Leonardo García-Alarcón, Sigiswald Kuijken, Louis Langrée, Jean-Claude Malgoire, Marc Minkowski, Christophe Rousset o Jordi Savall. Ha dirigit diversos cors i es va formar en direcció coral i orquestral en l'Escola Internacional de Direcció Coral de Namur.

PRÒXIMES ACTIVITATS PRÓXIMAS ACTIVIDADES

Les Arts és Òpera

DER FLIEGENDE HOLLÄNDER

2, 5, 8, 11, 14 de març · marzo de 2025

Les Arts és Barroc

LOS ELEMENTOS

6 de març · marzo de 2025

Les Arts és Educació

DETECTIVES EN LA ÓPERA

22 de març · marzo de 2025

Les Arts és Per a tots: Matins a Les Arts

**ORQUESTRA DE LA COMUNITAT VALENCIANA
CENTRE DE PERFECCIONAMENT**

23 de març · marzo de 2025

Les Arts és Lied

MICHAEL VOLLE

23 de març · marzo de 2025

Les Arts és Dansa

VUELA-SARA BARAS

27, 28, 29, 30 de març · marzo de 2025

Les Arts és Barroc

MEDITERRÀNIA CONSORT

28 de març · marzo de 2025

Les Arts és Simfònic

JAMES GAFFIGAN

3 d'abril de 2025

LES ARTS ÉS ÒPERA

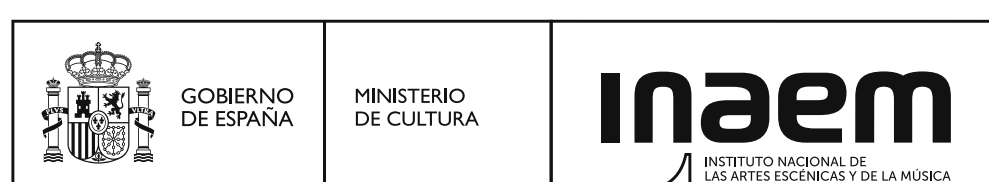
DER FLIEGENDE HOLLÄNDER

RICHARD WAGNER

Del 2 al 14 de març de 2025

PATROCINIS TEMPORADA 2024 - 2025

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofía
mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

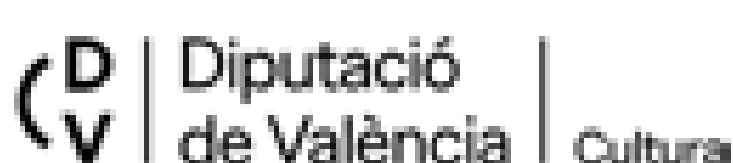
MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

TRANSPORT OFICIAL

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

ÒRGANS DE LES ARTS ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ DIRECCIÓN

Director General
Jorge Culla Bayarri

Director Artístic
Jesús Iglesias Noriega

Director Musical
James Gaffigan

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR
Molt Honorable **Sr. Carlos Mazón Guixot**
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT
Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT
Honorable **Sr. José Antonio Rovira Jover**
Conseller de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

SECRETÀRIA
Sra. Ana Jiménez Moliner
Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Pilar Tébar Martínez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Alida Mas Taberner

Sotssecretària Conselleria de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general de Fons europeus i Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

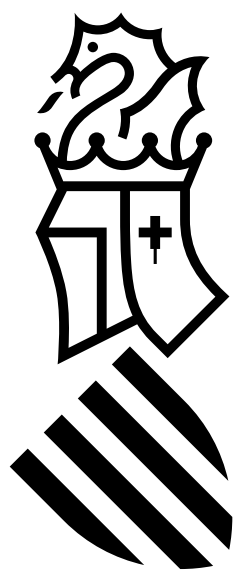
Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

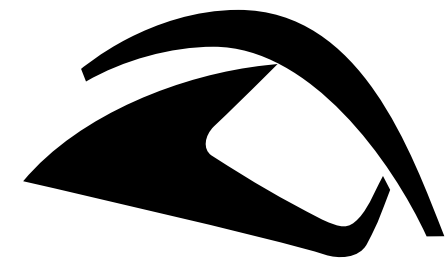
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

**GENERALITAT
VALENCIANA**

**LES ARTS
VALÈNCIA**

 <p>GOBIERNO DE ESPAÑA</p>	<p>MINISTERIO DE CULTURA</p>	<p>inaem INSTITUTO NACIONAL DE LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA</p>
---	----------------------------------	--